

április 3-án és 4-én támadott; a célpontok: a pesti pályaudvarok, a csepeli fegyvergyárak és a tököli repülőgéppalkatrész-gyár. Ezek és a további bombázások jelentős károkat okoztak – ezenkívül az antiszemita indulatok fokozódásához vezettek az országban. A célpontok ipari és munkásterületek voltak. Viszonylag csekély számú volt a zsidó veszteség – s ezt a náciik ki is használták. Azt állították, hogy a szövetséges „judeo-terroristák” szándékosan kímélték meg „helybeli gengszterársaikat”³¹.

A Budapest elleni első légitámadások a zsidóellenes érzelmek hullámát váltották ki, ami megkönnyítette a hatóságok számára a zsidó lakások tömeges kiürítését a légitámadások keresztény áldozatainak javára. Városszerte röplapokat szórtak szét, amelyek arra szólítottak fel, hogy minden bombázásban meghalt magyarért száz zsidót végezzenek ki. Rátz és Kunder ez ügyben felkereste Veesenmayert, s átadták Sztójay üzenetét, miszerint a forradalom veszélye fenyeget, hacsak nem történnek drasztikus lépések. Némileg még Veesenmayert is megdöbbenette a javasolt megtorlások szigorúsága, hiszen 30-40 000 zsidó főbelövését követelték. Az ellen azonban nem volt kifogása, hogy a jövőbeli légitámadások alkalmából minden megölt magyarért tíz zsidót végezzenek ki. Rátz és Kunder arról biztosították, hogy a magyar kormány kész végrehajtani a megtorló intézkedéseket.³²

Noha tömeges kivégzésekre nem került sor, elsősorban azért nem, mert a német és magyar hatóságok már a zsidókérdés „rendezett” megoldása mellett döntöttek, a budapesti zsidókat felszólították, hogy nagyszámú lakást adjanak át rövid időn belül. Nem sokkal az április 4-i légitámadás lefújása után Szentmiklóssy József tanácsos felkérte a Központi Zsidó Tanács lakásügyi osztályának munkatársát, Kurzweil Istvánt, hogy keresse fel a Városházán. Igen bizalmasan arról tájékoztatta, hogy aznap délután Endre parancsban követeli a Tanácstól 500 lakás 24 órán belüli átadását, hogy menedéket nyújtsanak a támadás keresztény áldozatainak, és megtorolják a bombázást.

Néhány órával később Koltay és Martinidesz (lásd a 6. fejezetet) személyesen megjelent a Tanács központjában, és hivatalosan is átadta a parancsot. Csak Kahan-Frankl Samut és Bakonyi Lászlót találták, akikhez később Reiner Imre is csatlakozott.³³ Stern Samu, akit telefonon hívtak fel, azt javasolta, hogy a légitámadás áldozatait a Wesselényi utcai zsidó iskola tornatermében szállásolják el. Kahan-Frankl és Reinert a Svábhegyre vitték, ahol először találkoztak Eichmann-nal. Miután tájékoztatták arról, hogy Stern magas lázzal kórházban fekszik, Eichmann állítólag azt üvöltötte, hogy móresre tanítja a tanácsot („Ich werde Euch Schlitten fahren lehren!”). A magyar és német náciik „újabb zsidó trükknek” tekintették az iskolai tornaterem felajánlását, s elrendelték, hogy a